

Fenyvesi Orsolya

A történetmondás kudarca

Utazik a család. Vörösek a színek,
egy golyóbist cipelnek.
Amerre elhaladnak, gördül a világ:
a formálódó állatok látvánnyá gyűlnek.

Pedig kővé válni csak annyi,
mint nem látni és nem hallani.

Beszélni lehet, persze, a mozgás
mindig kifelé igyekszik a kövekből,
de úgysem találja meg a kifelé vezető utat.
Erdőbe lépve a madarak átlátszóvá válnak.
Ahová a fény sem ér el, és lehetetlen
megkülönböztetni a növényeket az élőlényektől,
ott az érintés, ott az öröm.

De az éjszaka és a nappal alakzatai
mégis egyidejűek, szétválasztanak minket,
és az, aki nekünk utoljára marad,
számtalan variációban létezik,
arcát nem láthatjuk, fejét elfordítja,
mert a képzelet formái nem rá vonatkoznak.

Apa, anya és a gyerekek kézen fogva vezetik
a vegetációt a mikroszkópok lencséje alá,
barmokat a vágóhídra.

Gravitáció télen

Egyre sötétebbek a reggelek,
szűkülnek az erek, erősebben rúg a szív,
a fésű fogai közötti távolság
nem enged az ablakig.

Kavicsok, egymáshoz súrlódó,
megkövült pillantások, hevernek szerteséjjel,
amikor visszahúzódnak a színek.
Egy gömb felszínén élünk,
a közelségben kell mérnünk a távolságot.

Türelmetlenebbül ver a szív, talán
látni próbál, de én nem hagyom.
Nem engedhetek fényt a testembe,
ebben a sötétségben fogadom vendégeimet.
Hogyan fázhatok ilyen közel a Naphoz?